

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio X. Utrùm in Deo admittendus sit ordo intentionis, & executionis
distinctus ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

quam eliguntur, sed solum est motivum à priori, quo voluntas movetur ad eligenda ipsa media, interim inserviente intentione finis in genere causæ efficientis ad eliciendam mediorum electionem, sicque non debet necessariò attingi eodem actu.

164. Dico 2. Huiusmodi distinctio, & prioritas, ac posterioritas in actibus divinis desumitur ex subordinatione, ac dependentia objectorum inter se, & ex modo tendendi ad illa. Ita P. Soar. *tomo 1. in 3. p. d. 5. sect. 1. P. Vasq. d. 82. cap. 5. num. 16. P. Valent. hic q. 19. punct. 5.* quos citat & sequitur P. Tanner. *d. 2. quest. 10. dub. 5. num. 11.* Probatur, quia absoluta in Deo, cum sint idem, non habent ab intrinseco unde multiplicentur, & subordinentur, sed tantum in ordine ad res creatas, & ex modo tendendi ad illas; atqui in creatis finis, & media subordinantur, & actus tendens in finem est distinctus, & ex modo tendendi est prior actu tendente in media; ergo hoc idem in Deo admittendum est, seclusis imperfectionibus dependentiæ, & prioritatis naturæ, quæ dicat negationem simultaneæ existentia.

SECTIO X.

Utrum in Deo admittendus sit ordo intentionis, & executionis distinctus?

165.

DVERTES difficultatem in eo sitam esse, utrum scilicet intentio efficax, sive finis, sive mediorum in Deo fuerit sufficiens ad applicandam postea potentiam exequentem in tempore; an necessarium fuerit ponere aliud decretum diversum ad talem executionem? duplex est in hac re sententia: Prima asserit, sufficere illam intentionem efficacem finis, aut mediorum: Secunda autem affirmat necessarium esse illud decretum diversum ab ipsa intentione efficaci ad talem executionem; quid autem à nobis sit tenendum, jam dico: sit igitur:

166.

Conclusio 1. Necessarii non fuerunt in Deo duo illi ordines, sive duo actus diversi. Ita Doctores primæ sententiæ cum P. Vasq. *1. p. d. 89. cap. 7. P. Herice tr. 3. d. 23. cap. 11. num. 129. P. Ruiz. de Prædest. d. 12. sect. 7. num. 9. & d. 59. sect. 1. n. 4. P. Quiróz. de prædest. d. 12. sect. 6. num. 41. & alii.* Probatur primò, quia intentio efficax absoluta in eo distinguitur à simplici complacentia, & intentione inefficaci, quod illa per se, secluso quocumque alio, extrahit rem ab statu puræ possibilitatis, & non sic ista; sed non illam sic extrahit, nisi per executionem, movendo scilicet potentiam executivam; ergo includit in se ipsam executionem. Secundò, quia potentia executiva creaturæ rationalis, si est expedita, determinatur immediatè ad operandum per intentionem efficacem ipsius creaturæ; sed potentia executiva Dei est maximè expedita; ergo determinabitur immediatè ad operandum ab ejus intentione efficaci; consequenterque hæc erit intrinsecè executiva, quin necessarius sit alius actus diversus exequens.

167.

Probatur tertio, quia potior non est intentio efficax erga voluntatem, quam erga potentiam executivam; sed, ut Adversarii fatentur, illa potest movere Voluntatem Divinam ad eliciendum illud secundum decretum exequens; ergo etiam poterit movere immediatè ipsam potentiam exequentem

ad executionem sine tali decreto diverso, aliter assignetur diversa ratio.

Probatur quartò, quia in creatis idèd post intentionem efficacem finis, sequitur sæpius actus distinctus applicans potentiam executivam, quia propter ignorantiam mediant inquisitio, & consultatio mediorum, interimque perit ipsa intentio efficax; sed in Deo ob suam scientiam comprehensionem non datur illa inquisitio, neque consultatio, neque perit ipsius intentio efficax, semel enim elicit, semper durat, alioqui mutaretur ipse Deus, cum quo est idem; ergo hæc, facta prius electione formali mediorum, poterit per se applicare potentiam exequentem sine novo actu distincto.

Dices 1. Si decretum exequens esset idem cum decreto intendente, cum hoc præcedat merita, etiam illa præcederet illud; sed hoc non est dicendum; alioqui cum sit causa immediata meritorum, sequeretur necessitate antecedenter voluntatem ad illa; ergo &c. Respondeo negando minorem, ad cujus probationem dicimus, tale decretum esse causam immediatam auxiliorum, & mediatam tantum meritorum, sive consensuum, quos cum supponat præcognitos in esse conditionato per Scientiam mediam, non inducit necessitatem antecedentem, sed solum necessitatem consequentem involvit.

Dices 2. Quando objecta sunt diversa, etiam diversi actus eis correspondent; sed illic objecta sunt diversa; siquidem respectu intentionis est gloria ut amabilis non applicando potentiam exequentem, & respectu executionis est gloria ut operabilis applicando ipsam potentiam; ergo &c. Respondeo negando minorem: repræsentatur enim gloria ut amabilis, & operabilis simul, tanquam unum objectum respectu intentionis efficacis, & ut talis applicantis potentiam ad executionem, quod non implicat; sicut non implicat amare unico actu Deum, & propter illum applicare potentiam exequentem ad dandam elemosynam externam sine novo actu interno.

Dices 3. Aliqua voluntas debet admitti, per quam ponatur gloria post prævisa merita; sed huiusmodi voluntas non potest esse illa prima intentio habita ante prævisa merita; siquidem executio non fit, nisi per determinationem factam à prævisione meritorum; prævisio autem non determinat ad operandum per primam intentionem, sed excitando novam voluntatem, per quam de novo amatur gloria; ergo intentio, & executio semper distinguuntur. Respondeo negando minorem, ad cujus probationem dicimus, si daret prima intentio efficax, necessarium non esse, quod prævisio meritorum determinet ad novam voluntatem, sed sufficere ipsam primam intentionem ad applicandam potentiam exequentem; sicut sufficit ad causandam electionem formalem ipsorum meritorum; cum autem in Deo semper daret, idèd admittenda non est nova voluntas exequens.

Conclusio 2. Duo illi ordines intentionis, & executionis diversi non implicant absolutè in Deo. Ita P. Soar. *lib. 1. de prædest. cap. 14. num. 3. & tom. 1. in 3. p. d. 5. sect. 1. & d. 10. sect. 4. & lib. 3. de Auxil. cap. 19. num. 4. P. Arrub. d. 74. cap. 2. P. Arriaga de prædest. d. 35. sect. 7. P. Quiróz. tract. 4. d. 11. sect. 6. num. 38. & alii.* Probatur primò, quia nulla datur repugnantia in eo, quod creatura rationalis, quæ potest per intentionem efficacem se immediatè determinare ad executionem rei, applicando per se potentiam exequentem, possit etiam id efficere mediatur

mediate imperando pro sua libertate prius alium actum, qui sit immediate executivus ipsius rei; sed tunc dabuntur duo illi ordines intentionis, & executionis diversi; ergo hi non repugnant creaturæ rationali, ac proinde neque Deo.

173. Probatur 2. Quia licet Deus possit se solo producere ignem, non ita vult se solo, sed simul cum alio igne illum producere; ergo etiam licet possit sola intentione efficaci applicare Omnipotentiam ad producendam rem, poterit tamen pro sua libertate non ita velle producere, sed medio alio actu applicante ipsam Omnipotentiam; consequenterque tunc habebit distinctos actus intentionis, & executionis. Confirmatur, quia licet homo ex imperio amoris Dei sine alio actu reflexo possit immediate velle eleemosynam externam, potest tamen pro sua libertate etiam illam velle mediate, sive mediante alio actu pertinente ad ipsam eleemosynam; ergo similiter licet Deus per intentionem efficacem possit velle immediate executionem nostræ gloriæ, poterit etiam pro sua libertate eam velle mediate, sive mediante alio actu exequentem, cum in hoc nulla appareat specialis repugnantia, aut contradictio.

174. Argues 1. Aut res per eam intentionem efficacem accipit existentiam sufficientem ad terminandam Scientiam Visionis; aut non: Si primum; ergo secum deferret executionem; siquidem nulla res potest talem existentiam accipere, nisi per applicationem Causæ Primæ; talis autem applicatio non datur absque Voluntate Divina exequente: Si secundum; ergo jam intentio Dei efficax non distinguitur ab ejus intentione inefficaci, & simplici complacentia, quod non est dicendum; ergo &c. Respondeo accipere quidem illam existentiam, solum tamen radicaliter, & remote, quatenus Deus ex vi illius intentionis determinatus est ad secundam volitionem executivam, per quam accipit existentiam illam formaliter, & proximè, ideoque post hanc secundam volitionem attingitur res per scientiam visionis absolutam; non autem post illam primam, cum adhuc tunc non sit simpliciter extra statum possibilitatis, sed tantum in via necessaria ad statum futuritionis, quod non efficit intentio Dei inefficax, sicque bene inter se distinguuntur.

175. Instabis: Si res adhuc tunc manet in statu possibilitatis, solumque terminat Scientiam simplicis Intelligentiæ, sequitur decretum illud non fuisse efficax; siquidem hoc involvit media, saltem virtute, extrahitque rem ab statu possibilitatis; sed hoc non est dicendum; ergo &c. Respondeo negando sequelam: illud enim decretum fuit efficax in intentione, non autem in executione, ad quod satis est, quod Deus obligetur ad ponendum necessarium secundum illud decretum efficax executivum, per quod res tantum ponitur in statu futuritionis absolutæ.

176. Argues 2. Si in Deo possent admitti duo illi ordines distincti, sequeretur principium meriti de lege ordinaria cadere sub meritum, si v.g. detur gratis in intentione, & statim per merita ex illo procedentia prævisâ jam in futuritione absoluta mereatur in executione; ac proinde Christus Dominus sic posset mereri Incarnationem; quilibet homo suam existentiam, & primam vocationem, sicque de aliis; sed hoc est contra commune Theologorum; ergo &c. Respondeo negando sequelam; nihil enim mereri potest, nisi videatur absolute futurum in se, & non ita videtur principium meriti ex vi solius primæ intentionis, sed tantum

videtur futurum in causa infallibili, quatenus scilicet ipsa intentio efficax Deum necessitat ad ponendam secundam volitionem executivam, quæ posita sequitur infallibiliter operatio.

Neque dicas ad rationem meriti sufficere illam continentiam in causa, non, inquam, hoc dicas, adhuc enim requiritur, quod res existat formaliter in se ipsa, quapropter licet in Scientia Media de consensu futuro sub tali auxilio, & simul in voluntate dandi illud contineatur futuritio absoluta ipsius rei, ideoque in tali conjuncto videatur ipsa res ut absolute futura, non ideo prout sic visa poterit mereri suam existentiam, cum sit continentia tantum in causa, & non existentia in se ipsa. Unde similiter idem dicendum est à fortiori de continentia rei in decreto, sive intentione efficaci, nam adhuc in ea non continetur, ut diximus, nisi ut possibilis, sive ut non absolute futura. Accedit, quod meritum non reperitur in actu, quo Deus vult objectum; aliqui magis diceretur Deus mereri apud se ipsum, quam creatura apud Deum; sed reperitur in existentia ipsius objecti; existentia autem creaturæ est eadem in decreto intendente, & exequente; unde si habetur in primo, non potest de lege ordinaria mereri in secundo, & si in illo non habetur, non poterit exercere causalitatem meriti. De hoc tamen plenius suo loco.

Argues 3. Executio solum est in rebus externis exequendis, & non in actibus voluntatis; ergo post ordinem intentionis incipientem ab intentione finis, & desinentem in electione mediorum remotiorum, non est admittendus novus ordo actuum incipiens exequi à medio remotiori, & desinens in ipso fine. Respondeo negando antecedens; nam duplex datur executio altera passiva externa, & actualis; altera activa interna, & veluti signata: prima reperitur in solis rebus externis; secunda verò in solis actibus voluntatis, quæ aliquo modo dicitur usus applicans potentiam exequentem.

Argues 4. Implicat dari decretum aliquod Dei efficax liberum circa creaturam, quin efficiat in illa mutationem aliquam; siquidem in illo incipit Deus habere novum respectum ad creaturam; cum autem non possit dari de novo respectus inter duo extrema sine mutatione, saltem unius extremi, mutatio verò non possit dari ex parte Dei, debet saltem dari ex parte creaturæ; sed si primum decretum non esset exequens, non efficeret mutationem in creatura; siquidem hæc tunc maneret adhuc in statu possibilitatis ut antea; ergo &c. Respondeo ita implicare, si non efficiat mutationem physicam, aut moralem; proximam, aut remotam; proximam, si versetur immediate circa ipsam creaturam independentem à novo actu Dei; remotam verò si versetur mediate ratione alterius actus, quem imperet, & ita se haberet illud primum decretum; intenderet enim mediante alio actu Dei, & non per se immediate applicare Omnipotentiam.